

проломъ, прѣди още да ся извѣстятъ външнитѣ стражари и като змалихъ единъ фенеръ що имахъ готовъ, миняхъ прѣзъ рази кривы улицы и зехъ да вървять безъ цѣль, додѣ намѣряхъ пѣкой сгоденъ и безопасенъ кхтъ дѣто да могатъ да прѣнохвять безъ да дадхтъ ни най малко вниманіе на едно лице коѣо отъ много време, още слѣдъ излѣзваніето имъ прѣзъ проломъ отъ тъмницхтъ ги прѣслѣдуваше издалечъ.

Най послѣ намѣрихъ търсенното сгодно скривалище.

На вхтрѣ отъ единъ широкъ пхтъ съгледахъ развалины на една голѣмъ кхщъ изгорѣлъ; тя имаше четири запустени стѣны, които ограничавахъ купъ остатъки отъ пожаръ. Тамо като влѣзохъ легнахъ на земятъ и зехъ да си приказватъ на ниско, внимателны и на най-малкый шумъ.

— Сега лесно ся отървахмы, думаше единътъ.

— Отърва ны онзи тамъ; и добръ ще сторимъ да не ходимъ въ кхщхтъ на Г. Трипани.

— По-добръ да идимъ въ излѣвникътъ на Таксима; тамо неще бждемъ лишени отъ нищо, ще видимъ още и дружината.

— Господъ да поживи Діамандъ.

— Сега, ей, сега, като излѣзохмы, Господъ да ѝ поживи.

— Бре, чухте ли единъ нищовъ?

— Чухмы!

— Какво ли ще да е?

— Може да даватъ извѣстіе че смы побѣгнали.

— Азъ казувамъ да не бы да ся бѣхтъ помежду си, като сякатъ че смы ный.

— Не е чудно.

— Ако бы да стане на кракъ полиціята, работата става злѣ за насъ и тука дѣто смы.

— Наистинъ, ами какво да правимъ сега!

— Най-добръ е да видимъ, да земемъ пхтъ.